

Luokkasuhteet Kärjistyvät

NE vähäiset hyvydet, jotka palkkatyöväestö tuntee elämässään kesäkautena. alkavat jälleen olla ohitse. Syksy on ovella. Mitä se tuo tullessaan työväestölle, on varsin helposti ymmärrettävissä. Kesätyöt, joihin luottaen monet työläiset tunsivat ikäänkuin keveätä lohtua keväällä työttömyyden kourissa ollessaan, eivät tuoneetkaan todellisuudessa juuri nimeksikään lohdutusta. "Aika" ei vilkastunut kesällä, kuten sitä oli ennustettu ja toivottu. Kesäkuulla ja heinäkuulla oli tehdasteollisuus käynnissä keskimäärin puolitoista prosenttia vähemmän kuin helmikuulla ja maaliskuulla. Nyt syyskuulla näyttävät tilastot tehdasteollisuuden laskevan nopeasti siitä, mitä se oli käynnissä kesän parhaimmillaan ollen. Ja kun nekin vähäiset kesätyöt loppuvat, mitä jälkeen viime kevään ilmestyi, tehdasteollisuus yhä hiljentyen ja vähentäen työvoimaa, tuntuu syksyn tulo miljoonille työläisille katkeralta.

Työttömyys lisääntyy parhailtaan kemikaali, kivi, savi, kutomo, nahka, puutavara, rauta ja terästeollisuudessa, kerrotaan työviraston raporteissa. Yhteinen maksettu palkkasumma on kahdessaatoista johtavassa teollisuudessa ollut neijä prosenttia vähäisempi heinäkuulla 1928 kuin vastaavalla ajalla 1927. Työläisten lukumäärä ei näillä aloilla ole vähentynyt kuitenkaan kuin puolitoista prosenttia, joten tästä päättäen heidän palkkansa on laskenut keskimäärin kaksi ja puoli prosenttia.

Terästeollisuudessa syöstään työläisiä työttömien joukkoon virtanaan. Mutta terästuotanto ei siitä huolimatta vähene. Yhdysvaltain työkomissioneri Stewart osoittaa, että terässulimoilla työskenteli v. 1900 noin 39,000 miestä, jotka tuottivat noin 13,620,700 tonnia harkkorautaa. Mutta 1925 työskenteli sulimoilla vain noin 29,000 miestä ja he tuottivat 36,700,500 tonnia harkkorautaa; työläisten lukumäärä väheni 25:ssä vuodessa siis 10,000:lla, mutta tuotanto lisääntyi 23,079,800 tonnia. Samat tilastot osoittavat, että 25 vuoden ajalla on työläisten palkkasumma sulatoilla laskenut siten, että kun se v. 1900 edusti yhdeksää prosenttia tuotetun harkkoraudan arvosta, edusti se 1925 vain kuutta prosenttia.

Terästeollisuutta voidaan pitää esikuvana siitä, mihin kapitalistinen tuotanto kehittyessään pyrkii ja saapuu. Samanluontoinen kehitys on käynnissä kaikilla aloilla. Autotuotanto on ollut ainoa, joka tämän vuoden kevätkuukausina osoitti vilkastumista työläisten lukumäärään nähden, mutta myöhemmällä saapuneet tiedot kaikkialta osoittavat jälleen nopeata laskua, työläisten työttömyyteen joutumista. Vähittäismaksujärjestelmä ei näytä pelastavan autoyhtiöitäkään enää, lausuu Wall kadun Journal, osoittaen miten kauppalikekeikausten luku Yhdysvalloissa heinäkuun 21 p. 1928 päättyneellä viikolla oli 426, eli 12 pros. enemmän kuin edellisenä vuotena samalla aikaa. Tämän johdosta lausutaan, että vähittäismaksujärjestelmä on ollut johta-

va syy vararikkojen lisääntymiseen ja tuleen se vaikuttamaan autoalallakin lamaannuttavasti yleisen teollisuuselämän herpaantuessa.

Työväenluokan asema tämänlaisessa tilanteessa ei sietäisi toimettomuutta yhdeltäkään työläiseltä. Tilanne näyttää kehittyvän samaan suuntaan kaikissa kapitalistisissa maissa, joka seikka sellaisenaan on tärkeä huomioon otettava. Järjestymättömänä odottaa työväenluokan suurta enemmistöä äärimmäinen kurjuus tämänlaisen kehityksen seurauksena. Pitkäaikainen työttömyys aiheuttaa sanomattontaa kurjuutta ei yksin työttömissä, mutta koko työväenluokassa. Englannista juuri saapuneet tiedot kertovat, että siellä oleva vakituinen lähes puolentoista miljoonan suuruinen työttömien armeija, jolle maksetaan työttömyysapua, on joltava tekijä siihen, että työväestön asema yleensä rappeutuu. Tässä kuningaskunnassa lasketaan olevan yli kahdeksan miljoonaa ihmistä, eli enemmän kuin kuusi prosenttia koko maan väkiluvusta, jotka elävät alapuolella n. k. köyhyysrajan, suurin enemmistö heistä saaden pitää itseään hengissä joko suoranaisen avustus- ja armelijaisuusliikkeen avulla tai "laittomalla" kerjäämisellä. Kivihiihtuotannossa on tilanne kaikkein kurjin, kuten se on Yhdysvalloissakin.

Jatkuva ylituotanto ja kysynnän sivuuttaminen tuo täten kaikissa maissa näyttämölle toisen veljensä, suhteellisen ylituotannon, joka seuraa aina kysynnän vähenemistä, joka väheneminen on tuloksena työttömyydestä. Kapitalistit kuitenkin pyrkivät aina riistämään takaisin sen, mitä he lamauskausina jäävät voittamatta ja tästä johtuen yleinen kansainvälinen

hyökkäys palkkojen alentamiseksi ja työpäivän jatkamiseksi on käynnissä, muodostuen tietysti sitä kiivaammaksi talven tulen, mitä ahtaammalle palkkatyöväestä eri maissa joutuu. Luokkataistelu kärjistyy. Työväestön on toiselta puolen käytävä suojelemaan itseään ja muodostelemaan asetta, järjestöä, jolla se voisi menestyksellisemmin vastustaa työnantajain pyrkimyksiä. Muuta keinoa ei ole. Ja ilolla voimme merkata muistiimme, miten teollisuusunionismi juuri nykyään valtaa alaa kaikissa sellaisissa maissa, joissa nämä konkealle kehittyneen kapitalistisen tuotannon ilmiöt ovat selvimpinä nähtävissä. Jokainen hyökkäys kapitalistien puolelta on läksy työväestölle niin Amerikassa kuin Europassakin. Kaikesta päättäen tulee tuleva talvi olemaan entistä laajakantoisempien ja syvemmälle käyvien taisteluiden aikaa kaikkialla. Palkkatyöväen joukot joutuvat punnitsemaan entisiä keinojaan ja menettelytapojaan uusien ja voimakkaampien hyökkäysten edessä. Tuloksena ei voi olla muuta kuin teollisuusjärjestön nouseminen taistelun etulinjalla olevien aseeksi. Näistä järjestöistä, kuten I. W. W. liitosta Amerikassa, muodostuvat ne perusteelliset koneistot, joiden varaan yhteiskunnan tuleva kohtalo tulee siirtymään. Kehityksen kulku on joutuisaa, mutta työläisten kärsimyksiin nähden on se hidasta. Siksi on jokaisen työläisen pidettävä velvollisuutenaan, ei surra syksyn ja talven tulosta, vaan liittyä järjestöön ja tulla toimivaksi jäseneksi siihen koneistoon, joka kerran muuttaa olevat olot sellaiseksi, että ei ihmisten suhteet enempää kuin luonnonkaan suhteet voi katkeroitaa niiden elämää, joiden urastuksesta ihmiskunta elää.

